

ПРОЛОГ

Жената се събужда внезапно, задъхана, с разтуптяно сърце. В мозъка ѝ отекуват изстрелите, които е чула в съня си. Протяга ръка към другата половина на леглото – празна е. На чаршафа има отпечатана форма на човешко тяло, вече изстинала.

Тя се измъква от леглото и намята халата си. С тихи стъпки минава боса по тъмния коридор, дюшемето под стъпалата ѝ е студено. Наднича през първата откритата врата. Момчето спи дълбоко, чертите на лицето му едва се различават на бледата лунна светлина. Продължава към следващата врата. Момиченцето е в стаята си, боядисана в цветовете на дъгата, нощната лампа облива в приглушено сияние невинното му лице. Вече е при третата врата. Двете момченца близнаци спят в еднаквите си креватчета. Едното си смуче палеца. Другото е гушнало раздърпано плюшено мече.

Слаб шум от долния етаж привлича вниманието ѝ. Телевизорът, с намален почти докрай звук. От средата на стълбището тя успява да зърне екрана. Новини по двама и четири часовия канал. Нещо за Русия. За намеса в изборите. Един от онези репортажи, които съпругът ѝ не понася и бърза да угаси.

След още няколко стъпала вижда цялата стая. Дневната, из която са разхвърляни пластмасови фигурки и настолни игри, а полицата над камината е пълна със семейни снимки. В средата на дневната има мъж, окъпан в трепкащото синкаво сияние от телевизора. Той седи на ръба на канапето с вперен в екрана поглед. Чертите на лицето му са изкривени от неестествената светлина. За миг ѝ се струва непознат.

Усетил присъствието ѝ, мъжът се обръща към нея. Лицето му се разтяга в познатата предразполагаща усмивка. Той натиска копчето за изключване на звука.

– Отново кошмар ли, скъпа? – Помахва ѝ с ръка да седне при него.

Тя не помръдва, само кимва в отговор на въпроса му. Мъжът се изправя, насочва дистанционното към телевизора и картината изчезва. Стаята потъва в мрак.

– Хайде да си лягаме.

Тръгва към нея, но очите ѝ не са свикнали с тъмнината и го виждат като приближаваща се огромна сянка. Той нежно слага ръка на гърба ѝ. Тя се дръпва, за да избегне докосването му.

– Ще остана тук.

След кратко колебание той се навежда да я целуне по бузата, после се промушва покрай нея и тръгва нагоре по стълбището. Тя го изпраща с поглед, докато се скрива от очите ѝ.

Останала сама в мрака, загръща плътно халата си. Поглежда към екрана на телевизора, вече черен. Изражението му се е запечатало в съзнанието ѝ. Нещо като усмивка, но крива. Но не може да е било усмивка, защото той по нищо не приличаше на мъжа, когото тя познава и обича.

Опитва се да се убеди, че е било от светлината. От онова дразнещо синкаво блещукане на телевизора. Те нямат тайни помежду си, вече не.

И въпреки това студена тръпка преминава по тялото ѝ. Тя го обгръща с ръце.

Ами ако не е онзи, за когото го мисли?

Колко добре го познава всъщност?

1

Нощем винаги е било любимото ми време за тичане. Обичам тишината. Смълчаните улици, пустите тротоари. Сигурно не е най-безопасно точно сега да съм навън. Но облечена в спортен екип, не нося кой знае какво за крадене. Нито пък ме е страх от нападатели; по-силна съм, отколкото изглеждам. Обучена съм за самозащита и съм в състояние да се погрижа за себе си. Повече ме тревожат неслучайните престъпления. Но ако някой ме дебне, за да ми навреди, така или иначе ще ме намери.

Водното огледало остава вляво от мен; повърхността му е като черно стъкло. Вече съм на десетия от планираните петнайсет километра, всеки за под пет минути. Тази нощ поддържам добро темпо, по-високо от обичайното. Може би приближаващата буря ме пришпорва. След една седмица на подранила пролет, на необичайно високи за сезона температури, доскоро голите клони сега са обсипани с пъпки, а стеблата на ранните лалета се подават от земята. Но времето във Вашингтон може да се обърне за минути, а прогнозата сочи един последен напън на зимата. Вятърът се усилва.

Подминавам Мемориала на жертвите от Втората световна война и поемам по склона към Паметника на Джордж Уошингтън. Тук съм в стихията си. Мускулите ми работят, изпъкнали, напрегнати докрай. До границата на възможното. Облечена съм с леко спортно яке и клин до коленете. Без шапка съм, косата ми е опъната назад и завързана така, че да не опира във врата ми. От слушалките в ушите ми звучи рокендрол от осемдесетте, но тихо. Достатъчно тихо, за да следя какво се случва около мен и да чуя приближаващи се стъпки.

Когато превалям билото, за миг зървам Белия дом. Пада се вляво, облян в ярка светлина. При вида му все още изпитвам вълнение, макар да живея от години в този град. Всеки път ми напомня колко близо съм до върховете на властта. А там, където има власт, има нужда и от това, което върша.

Подминавам Паметника на Уошингтън и вече се спускам надолу, като набирам скорост. Отпред се вижда куполът на Капитолия, осветен на фона на нощното небе.

За миг в съзнанието ми нахлува спомен. Виждам себе си в онзи кабинет с дървената ламперия, преди толкова години. И него, който се изправя иззад бюрото и тръгва към мен...

Концентрирай се, Стеф!

Проклетият случай, по който работя в момента, ми погажда тези номера, напомняйки ми за миналото. Заставям краката си да се напрягат повече, да ме движат по-бързо напред. Вслушвам се в насечения ритъм на стъпките си, които отекват по настилката.

Пред мен се простира Националната алея с музеите. Безкраен прав участък, по който да изпробвам скоростта си. Краката ми изнемогват. Коляното ме боли, но аз продължавам неумолимо напред. Сега не е моментът да се отказвам.

Куполът се извисява в небето, огромен и величествен. Виждам още веднъж лицето му в онзи кабинет. Усещам ръката му върху моята, пръстите му ме стискат здраво.

Тичам още по-бързо, почти в спринт.

Не мога да променя миналото, не мога да направя нищо против този човек, без да изложя на риск всичко останало, което ми е важно. Но мога да направя нещо за бъдещето. Да спра някой друг.

Поглеждам хронометъра на китката си. Изминала съм последния километър за три минути и половина. Усещам как устните ми се разтягат в усмивка.

Успях. И утре ще има кой да разследва злоупотребите с власт.

Часът е четири следобед и Хансън вече е в бара. Навремето, в Куонтико, не го смятах за пияч. Може да се е променил. Или тогава се бе прикривал добре.

Когато отварям вратата, някъде глухо издрънчава звънец. Заведението е мизерна дупка, тъсно и тъмно, с неоновы надписи по стените и две билиардни маси, и двете заети. По уредбата звучи „Не спирай да вярваш“ на „Джърни“. Изчаквам очите ми да се адаптират към тъмнината. Той е седнал в далечния край на бара и пред него има почти пълна чаша.

Тръгвам натам, като усещам, но не обръщам внимание на следящите ме погледи. Знам, че не ми е тук мястото. Нося черен костюм с панталон, обувки на висок ток, шито по поръчка вълнено манто. В столицата има доста барове, които привличат такива като мен, но този не е от тях.

– Здравсти, Хансън.

Той се обръща. Понапълнял е от последния път, когато съм го виждала, а косата му е оредяла. По лицето му се разлива усмивка.

– Мадокс! Виж ти, виж ти...

Полуизправен, той се навежда към мен за неловка прегръдка. Неловка, защото не сме се виждали от години, а и не помня някога да сме се прегръщали. Навремето, в Академията, най-много да ме е тупвал по гърба за поздрав.

Лицето му се облива в червено, сякаш осъзнава, че прегръдката е била неуместна. Може би със закъснение му е светнало, че вече не сме равни. Във всеки случай, не сме колеги. Просто стари познати.

Извърщам поглед, за да не гледам неудобството му, смъквам мантото си и сядам на съседното високо столче. Още не съм се настанила, и барманката вече се приближава.

– Какво ще желаете? – пита тя, подпряла длани на плота и наведена към мен. От вътрешната страна на китката ѝ има татуировка: сърце, омотано в бодлива тел. Вдигам поглед към лицето ѝ; изглежда невинно.

– Само вода, ако обичате.

Жената се отдалечава и аз се обръщам към Хансън.

– Отдавна не сме се виждали – казва той; вече се е съвзел.

– Отдавна, наистина.

– Чувам, че работиш в централата, но не сме се засичали.

– До днес.

– Първа от випуска се изстрелваш във висшия ешелон, а? – Той вдига чашата си и отпива дълга глътка, без да откъсва очи от мен.

Няколко от нашите съвипускници са се издигнали до специални агенти с надзорни функции; сред тях е и Хансън. Но аз съм първата, стигнала още по-нагоре. Завеждащ отдел, макар и малък. За вътрешни разследвания.

Барманката поставя безмълвно пред мен чаша вода и отново се отдалечава.

– Е, как я караш? – пита Хансън.

Отпивам от водата, после внимателно поставям чашата на бара. Обръщам се с лице към него. За последните десет години несъмнено е остарял. Но все още различавам в него младежа, който седеше до мен на лекциите за събиране на доказателства при наказателното производство и който беше мой спаринг партньор в бойните изкуства. И който ми носеше топла супа от стола, когато бях болна от грип.
По дяволите.

– Известно ли ти е, че те разследват по обвинения в сексуално посегателство?

Дружелюбното изражение изчезва от лицето му. Устните му се разтварят в изненадана гримаса, после бързо се затварят. Чертите му се изопват. Сякаш някой е натиснал превключвател.

– Значи *затова* си тук.

– Тя е твоя *подчинена*, Хансън.

– Говори измишльотини.

– Казва истината. И двамата го знаем.

Той отмества поглед и стиска челюсти. Настъпва продължително мълчание. Иззад бара се чува тракане на стъклени чаши.

– Моята дума срещу нейната – казва той.

Усещам как в мен припламва гняв.

– Не можете да ме уволните за такава глупост.

– А какво ще кажеш за отлъчването от работа?

Устните му потрепват нервно, едва забележимо. Виждам как с усилие заставя лицето си да остане безизразно.

– От две седмици един от агентите ми те следи. Знам точно колко часа си работил. И за колко ти е *платено*.

Очите му хвърлят гневни искри, но вече долавям и страх в погледа му.

– Освен това виждам, че си въоръжен. – Кимвам към издутината на хълбока му. – Знам, че си дошъл до тук със служебния си автомобил, който шофираш сам, и че си на втори бърбън.

– Мадокс, какво ти става, по дяволите?

Не отговарям.

– Бяхме приятели.

– Затова съм тук.

Той изчаква. Диша тежко, ноздрите му леко се разширяват при всяко поемане на въздух.

Навеждам се към него.

– Чуй сега какво ще стане. Ще ми дадеш значката и пистолета си, както и ключовете от колата. И още утре сутринта ще идеш в централата да подадеш молба за напускане.

Той изсумтява презрително.

– А ако откажа?

Поглеждам към вратата.

– Виждаш ли ги онези двамата там? – Макинтош и Флинт са застанали от двете страни на изхода и гледат към нас. – Работят за мен. И са готови да направят сцена. Тук и сега. Дрегер, белезници, както си му е редът.

– Глупости.

– Да се хванем ли на бас?

Той се извърща към вратата, после навежда глава над питието си. Чашата му е вече почти празна. Пръстите му я стискат здраво. Виждам вдлъбнатината на лявата му ръка, където би трябвало да се намира венчалната халка.

– С кариерата ти е свършено, Хансън. Давам ти възможност да напуснеш мирно и тихо. Приеми последиците за сексуалния тормоз и това... – кимвам към бърбъна – престава да бъде проблем. Също и отлъчванията от работа.

– Имам семейство – казва той. – Жена, деца. Ипотека. Не можеш да ме прецакаш така.

По уредбата вече звучи Бон Джоуви – „Една молитва ми остана“. Колко подходящо.

– Ти решаваеш как да приключи всичко.

Той ме поглежда с ненавист. После измъква значката си и я тупва на плота.